

ΚΟΡΕΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΡΟΗ.

Ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν τῆς Ἑλλάδος χρόνων, δηλαδή τῆς πά-
λαι Ἑλλ'δος καὶ τῶν πάλαι ἡρώων, ὁ περιλάλητος Αἰτωλός,
ὁ τοῦ νόστου υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ ἐραστοῦ τῆς Σελήνης Ἐν-
δυμίωνος καὶ τῆς νύμφης Ἰφιανάσσης υἱός, ἀποκτείνας ἐν
Ἡλιδι τῇ πατρίδι του Ἄπιν τοῦ Φορωνέως υἱόν, ἔφυγεν εἰς
τὴν μεταξὺ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἀχελώου πο-
ταμοῦ Κουρήτιδα χώραν, καὶ ἐκεῖ που ἐν τῇ παρὰ τὸν βα-
θύρρουν Εὐήγον ποταμὸν κοιλάδι ἔκτισε περικαλλῇ πόλιν, ἣν
ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐτέρου τῶν υἱῶν αὐτοῦ Καλυδῶνα
ὠνόμασε. Τόσον ὠραία ἦτο ἡ πόλις αὕτη, καὶ τέσον ὠραῖαι
ἦσαν αἱ γυναῖκες αὐτῆς, ὥστε ὁ δύσκολος εἰς ἐπαίνους Στρά-
βων ἡξίωσε νὰ ὀνομάσῃ τὴν Καλυδῶνα “Ἑλλάδος πρόσχημα”,
δηλαδὲ Ἑλλάδος στολισμὸν, ὅπως ὁ Ἡρόδοτος ὠνόμασε τὴν
Μίλητον “πρόσχημα Ἰωνίας” καὶ ὁ Σοφοκλῆς τοὺς πυθικοὺς
ἀγῶνας “κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημα” καὶ ἄλλοι ἴσως ἄλλους
τόπους, ἢ ἀνδρώπους, οὓς οἱ φιλόλογοι, εἰς ὧν τὸ βασίλειον
αἱ τοιαῦται λεπτολογίαι ἀνάγονται, δύνανται νὰ γνωρίζωσι,
καὶ πᾶς δύνανται νὰ εὕρῃ ὠρμαδιασμένα εἰς τὸν Θησαυρὸν
τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου, τὸν πολλοὺς ἀσόφους σοφῶν πρόσχημα
καταστήσαντα καὶ πολλοὺς κούφους πρόσχημα ἐμβριδῶν
ποιήσαντα. Ὅτι δὲ πρόσχημα δηλοῖ ornament, τὰ λεξικά
μαρτυροῦσιν. Ὅθεν καὶ πρόσχημα τοῦ Ὑπουργείου δύνανται

τις εἰπεῖν τὸν δεῖνα ἢ δεῖνα Ὑπουργόν, ἂν ᾔηται τῷ ὄντι ornament αὐτοῦ.

Ὁ Ὅμηρος λέγει τὴν Καλυδῶνα “πετρήεσσαν καὶ αἰπεινὴν” καὶ οἱ ὁμηρολόγοι, ὅσοι δὲν εἶναι συγχρόνως καὶ μωρολόγοι, χάριν τῆς ὑπολήψεως τοῦ Στράβωνος εἶπον ὅτι πετρήεσσαν καὶ αἰπεινὴν ἐννοεῖ ὁ Ὅμηρος τὴν χώραν ἢ περίχωρον τῆς Καλυδῶνος καὶ οὐχὶ τὴν πόλιν, ἣν ἐραννὴν (ἐρασμίαν) ὁ αὐτὸς ποιητὴς λέγει. Ἡ Καλυδὼν λοιπὸν ἦτο πρόσχημα Ἑλλάδος, καὶ πρόσχημα τῆς Καλυδῶνος ἦτον ἡ παρθένος Καλλιρόη, περὶ ἧς ὁ ἐξῆς λόγος.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐλατρεύετο πολὺ ὁ Διόνυσος, δηλαδὴ οἱ κάτοικοι τὸ ἔτζουζον, καὶ μεταξὺ τῶν ἱερέων αὐτοῦ ἦτο καὶ τις Κόρεσος, ὅστις σὺν τῇ λαϊκότητι δὲν εἶχεν ἀποβάλλει καὶ τὴν καρδίαν του, καὶ οὔτε τὸ ράσσον ἠδύνατο νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν βελῶν ἄλλου θεοῦ, ὅστις οὔτε τοὺς καλογήρους, οὔτε τοὺς ἀνδρώπους σέβεται. Τοιούτων δὲ εὐαίσθησιων βρίσκει ἡ ἀπόκρυφος ἱστορία τῶν λειτουργῶν τῶν κατὰ καιροὺς θεῶν καὶ θεαινῶν. Ὁ ἱερεὺς Κόρεσος ἔτυχε νὰ ἴδῃ προσελθούσαν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διονύσου προσκυνήσεως χάριν τὴν σοβαρὰν καὶ σεμνὴν παρθένον Καλλιρόην· ὑπὸ τὴν σοβαρότητα δὲ καὶ τὴν σεμνότητα ταύτης, ὥς ὑπὸ διαφανέστατον πέπλον, ἐφαίνοντο ὠραιότατοι χαρακτῆρες γυναικείας καλλονῆς, οἵτινες ἠδύναντο νὰ σκανδαλίσωσι τὴν καρδίαν οὐ μόνον ἱερέως ἀπλοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀρχιερέως· καὶ ἐπειδὴ, κατὰ λέγουσιν οἱ περὶ τὸν ἔρωτα φιλοσοφοῦντες, ἐκ τοῦ ὄραν γεννᾶται τὸ ἐρᾶν, ἠράσθη περιπαθέστατα τῆς ὠραίας Καλλιρόης ὁ εὐαίσθητος ἱερεὺς Κόρεσος. Ἀνήσυχος δὲ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς καρδίας του, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ προδοθῇ, νὰ μὴ ὑποδείξῃ ποῖος διάβολος ἐκάσθησε μέσα του.

Ἡ δὲ Καλλιρόη καίπερ εὐλαβὴς καὶ ἐρχομένη εἰς τὸν ναὸν μὲ χαμηλωμένα ῥάτια, ὅπως αἱ ἡμέτεραι κυρίαι τὴν Μεγάλην παρασκευὴν μετὰ μεσημβρίαν εἰς τοὺς Ἐπιταφίους τῶν ἐκκλησιῶν, δὲν εἶχεν ὅμως καὶ ἀποχαιρετήσῃ τὴν φυσικὴν ταῖς γυναιξὶ περιέργειαν, ἐξ ἧς βοηθουμένη ἀνεκάλυψε τοῦ πατρὸς Κορέσου τὸ καρδιοφθόρον αἴσθημα. Ὅσον δὲ οὗτος ἠγάπα τὴν Καλλιρόην τόσον αὕτη τὸν ἐμίσει, “ὅπόσον δὲ εἰς Καλλιρόην ἔρωτος Κορέσῳ μετῆν, τοσοῦτον εἶχεν ἀπεχθείας εἰς αὐτὸν ἢ παρθένος” λέγει ὁ ἱερολογιώτατος Πausανίας (Ζ' 21). Δὲν εἶναι δὲ πρῶτον τοῦτο παράδειγμα ὅτι αἱ ὠραῖαι κόραι ἀπεχθάνονται καὶ μισοῦσι τοὺς ἱερεῖς ἐρῶντας, δηλαδή τοὺς ἱερεῖς τοῦ Διονύσου καὶ τῶν ἄλλων ψευδοθεῶν τῆς ἀληθινῆς ἀρχαιότητος, διότι οἱ ἱερεῖς τῶν νῦν χρόνων οὐδενὸς ἐρῶσιν, εἰ μὴ τῆς διακονίας των, ἣν ἐν ταῖς εὐαγέσι μοναῖς δικονίαν λέγουσιν.

Ὁ σεβάσμιος Κόρσεος ἀφοῦ οὔτε διὰ τῶν φυσικῶν του καλλονῶν, οὔτε διὰ τῶν ἱερατικῶν του χαρίτων, οὔτε δι' εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν ἠδυνήθη νὰ κερδίσῃ τὴν καρδίαν τῆς ἀναισθήτου πρὸς τὴν πανοσιότητά του Καλλιρόης, μετέβη εἰς τὸ δεύτερον ἐρωτικὸν στάδιον, δηλαδή τὰς δεήσεις καὶ ἱκεσίας, τὰς ἐκφράσεις τῆς ἀπελπισίας του, τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς του, καὶ λησμονήσας τὸ αἰδέσιμον τοῦ σχήματός του, ἢ μᾶλλον θεότητα ὑπολαμβάνων διὰ τὸ κάλλος τὴν σεμνὴν Καλλιρόην, προσέπιπτεν εἰς τοὺς πόδας της, ἐφίλει τὴν γῆν ὅπου αὕτη διέβαινε, καὶ ἔκαμνε πάντα ὅσα ποιοῦσιν οἱ ἄδαεῖς περὶ τὰ ἐρωτικά, καὶ οἱ κόλακες τῶν μὴ εἰσέτι ἐκτεθρονισμένων βασιλίδων ποιηταὶ δημοσιογράφοι, οἱ κηρύττοντες ὅτι ὅπου πατῇ τῆς Βασιλίσσης ὁ ποῦς ῥόδα καὶ ἱα ἐκεῖ φύονται. Ὅστις θέλει νὰ τὸν μισήσωσι μίαν ὥραν ἀρχήτερα αἱ κυρίαι, ἅς τὰς θωπεύῃ καὶ

ἄς τὰς κολακεύῃ ὅσον τὸ δυνατόν ποταπώτερα καὶ εὐτελέστερα. Ἐν τούτοις ὁ καὶ οὕτω ἀποτυχὼν αἰδέσιμος Κόρεσος, ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεὺς καὶ τῆς Καλλιρόης λάτρης καὶ Ψεράπων καὶ διὰ τοῦτο ἀντὶ νὰ συγκινήσῃ τὴν νκαρδίαν τῆς κατὰίστα αὐτὴν μᾶλλον ἀδιάφορον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ τρίτον ἔρωτικὸν στάδιον, δηλαδὴ ἐπεζήτησε νὰ μετατρέψῃ τὴν γνώμην τῆς παρθένου διὰ δώρων καὶ παντοίων ὑποσχέσεων, ἀλλὰ καὶ ταῦτα δὲν εἶχον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Δάφνιδος τοῦ ΚΖ' Εἰδυλλίου τοῦ Θεοκρίτου, καὶ οὕτω ἀπελπισθεὶς ὁ Κόρεσος περιέπεσεν εἰς μελαγχολίαν, ἐλησμόνησε σχεδὸν ὅτι ἦτο ἱερεὺς καὶ παρημέλησε καὶ τὰ πρὸς τὸν Ψεὸν Διόνυσον κατὰήκοντά του. Ὁ Ψεὸς δὲ οὗτος ἐμφανισθεὶς κατ' ὄναρ ἢ ὕπαρ εἰς τὸν Κόρεσον ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης του καταστάσεως, ὁ δὲ Κόρεσος πικρὰ πρὸς τὴν Αὐτοῦ Θεότητα παράπονα ἔκαμε, καὶ ἀπειλὰς ὡς ἀπηλπισμένος ἐξήνεγκεν, ἂν μὴ τὸν ἐβοήθῃ εἰς τὸν ἔρωτά του διὰ τῆς Ψεϊκῆς του δυνάμεως. Ὁ Διόνυσος τότε, ὁ νόθος υἱὸς τοῦ ἐργολάβου Διὸς καὶ τῆς εὐφυοῦς Σεμέλης, ἐκτιμήσας τὰ παράπονα τοῦ ἱερέως του καὶ καμφθεὶς ἐκ τῶν ἱκεσιῶν του, ἐνθυμηθεὶς δὲ πόσα καὶ αὐτὸς ἔπαθεν ἐκ τῆς δυστροπίας τῶν νυμφῶν, ὧν ἠρᾶτο, μὴ δυνάμενος δὲ, καίτοι Ψεὸς, νὰ μετατρέψῃ τὸν νοῦν τῆς παρθένου Καλλιρόης, διότι τὸ πείσμα τῶν γυναικῶν διαμένει, καὶ ὑπὸ τῶν Ψεῶν ἂν πολεμηθῇ, ἀήττητον, μὴ νομίσας ἴδιον τῆς ἀξιοπρεπείας του νὰ παρέμβῃ προσωπικῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, κατέφυγεν εἰς ἐκδίκησιν, ὅπως ὁ Ἀπόλλων χάριν τοῦ ἱερέως τοῦ Χρύσου, οὗ τὴν θυγατέρα Χρυσήϊδα εἶχεν ὁ Μεγαλειότατος Ἀγαμέμνων, ὡραίαν οὖσαν, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος του ὁρᾷ ἀκοφτὰ διηγεῖται ὁ ἀοίδιμος Ὅμηρος. Ἐπακούσας λοιπὸν ὁ Διόνυσος τῶν δεήσεων τοῦ ἐρωτοκτυπημένου ἱερέως του, ἔκαμεν ὅ,τι

καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ Ἑλληνικὸν στρατὸν, δηλαδὴ ἔπεμψε νόσον εἰς Καλυδῶνα, ὑφ' ἧς οἱ βαλλόμενοι ἐφαίνοντο κατ' ἀρχὰς ὡς μεθυσμένοι καὶ ἔκφρονες, ἐκ τούτου δὲ καὶ ἀπέθνησκον τέλος παραπλήγες, δηλονότι ἐκ παραφροσύνης.

Ἡ Καλλιρόη δὲν προσεβλήθη ὑπὸ τῆς νόσου, διότι ἴσως ἐν ταῖς μυστικαῖς τοῦ εὐχαῖς ὁ πάτερ Κόρεσος ἐδεήθη τοῦ Διονύσου νὰ φεισθῇ τῆς κόρης ταύτης, ἂν ποτε διανοηθῇ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Καλυδωνίους διὰ τὴν σκληρὰν καρδίαν τῆς Καλλιρόης πρὸς τὸν εὐλαβέστατον ἱερέα του.

Οἱ δυστυχεῖς ἐρασταὶ δὲν εἶναι καὶ φιλέκδυκοι πάντοτε, διότι καὶ ποτὲ δὲν καταλείπει αὐτοὺς ἡ ἐλπίς, ἡ τροφή αὕτη τῶν κενῶν κεφαλῶν καὶ τῶν δυστυχῶν.

Καὶ οἱ ἐθνικοὶ καὶ οἱ ὀρθόδοξοι καὶ οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ ἑτερόδοξοι ἐνθυμοῦνται τὸν Θεὸν ὅταν πάσχωσι, καὶ τὸν διάβολον ὅταν εὖ ἔχωσι. Τοῦτο δὲν χρειάζεται ἐρμηνείαν, διότι ἕκαστος ἐξ ἰδίας πείρας εἶναι περὶ ταύτης τῆς ἀληθείας πεπεισμένος, ὅπως εἶναι καὶ πεπεισμένος ὅτι αἱ σποραδικαὶ ἐξαιρέσεις δὲν ποιοῦσι κανόνα.

Οὕτω καὶ οἱ Καλυδῶνιοι ἐν τῇ καταλαβούσῃ αὐτοὺς ἀνηκέστῳ συμφορᾷ ἀπεφάσισαν νὰ προσφύγωσιν εἰς τὸν Θεόν, νὰ ἐρωτήσωσι τίνος ἕνεκα πάσχουσι, καὶ τί τὸ ἐνδεικνυόμενον φάρμακον.

Ὁ οὐρανὸς τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦτο πλησιέστερος εἰς τὴν γῆν, προσγειότερος, καὶ ἀκόμη οἱ θεοὶ ἀφίνοντες τὸν οὐρανὸν κατήρχοντο καὶ εἰς τὰ χθαρμαλὰ τῆς γῆς μέρη εἰς θήραν νυμφῶν, καὶ εἰς τὰ ὑψηλὰ εἰς ὁσμὴν εὐωδίας τῆς ἀπὸ βωμῶν κνίσσης. Ἐγίνετο δὲ ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀνταπόκρισις κυρίως διὰ τῶν χρηστηρίων, ἔνθα ἡ ἐθνικὴ θεότης ἀπεκρί-

νετο εἰς τὸν ἐρωτῶντα συνήθως διὰ Κυρίας, ἢ καὶ δι' ἄλλων φωνῶν ἀψύχων πραγμάτων.

Οἱ Καλυδῶνιοι γοῦν ἀπεφάσισαν, καὶ ἐλθόντες ἠρώτησαν τὸ εἰς μεγάλην ὑπόληψιν διατελοῦν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίας μαντεῖον τοῦ Διὸς, τοῦ πατρὸς θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν πολλῶν ἐξ Ἰσαρίθμων γυναικῶν καλῶν.

Περὶ τῆς θεσεως τῆς Δωδώνης, ἐνθα τὸ τοῦ Διὸς ἦτο Μαντεῖον, φιλονεικοῦσιν ἔτι οἱ σοφοί, καὶ ἂν μὴ ἐφιλονείκουν, δὲν θα ἦτο ὁ τόπος μαντικὸς καὶ αὐτὸ περίφημον, καὶ οἱ μωρίᾳ εἰλημμένοι ὀλιγώτεροι θα ἦσαν ἐν τῷ κόσμῳ. Σημειωτέον δὲ εἶναι μόνον ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ παλαιοὶ δὲν συμφωνοῦσι πῶς ἐδίδοντο ἐνταῦθα οἱ χρησμοί· οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἦτο ἐκεῖ δάσος φηγῶν, ὧν τὰ φύλλα συγκρουόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἄφιναν φωνήν, καὶ ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο ἡ ἀπόκρισις τοῦ Διὸς εἰς τὸν ἐρωτῶντα· ἄλλοι δὲ μνημονεύουσιν ὅτι δρυὲς ἦσαν τὰ φωνήεντα δένδρα, καὶ ὅτι λέβητες πλησίον ἀλλήλων κείμενοι καὶ συγκρουόμενοι, ἢ εἰς λέβης, παιόμενος ὑπὸ ῥάβδου, ἀπετέλει φωνήν, αἱ δὲ ἱέρειαι τοῦ Διὸς πελειάδες, ἥτοι γεροντοκόραι, διερμηνεύουσαι τοὺς ἤχους ἔλεγον εἰς τοὺς ἐρωτῶντας — τάδε λέγει ὁ Ζεὺς. Καὶ ἄλλαι περὶ τούτου φέρονται γινῶμαι, ἅς ἂν ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ περιλαμβάνομεν, ἡθελομεν ἀναφέρει τι καὶ περὶ τοῦ Δωδωναίου χαλκείου, παροιμίας, ἣν ἰδικαίως ἡθελεν ἐφαρμόσει εἰς ἡμᾶς, οὕτω μακρολογοῦντας, πᾶς ἀδυσώπητος ἀναγνώστης.

Ὁ Ζεὺς λοιπὸν διὰ τῶν φηγῶν ἢ τῶν δρυῶν ἢ τῶν λεβήτων, καὶ διὰ τῶν ἱερέων του πρότερον καὶ τῶν ἱερέων του ὕστερον, οἵτινες ἦσαν, καθ' Ὅμηρον, ἀνιπτόποδες καὶ χαμαιεῦναι, δηλαδή σωστοὶ χοῖροι, εἶπεν εἰς τοὺς Καλυδωνίους ὅτι τὸ δυστύχημά των θεραπεύεται, ἂν θυσιάσῃ εἰς τὸν

βωμὸν τοῦ Διονύσου ὁ ἱερεὺς Κόρεσος τὴν Καλλιρόην, ἣ τὸν τολμήσοντα ν' ἀποθάνῃ ἀντ' ἐκείνης.

Οὐδεὶς ἤθελε ν' ἀποθάνῃ ἀντὶ τῆς Καλλιρόης, διότι οὐδεὶς ἤθελε νὰ μὴ ᾔναι ἐν τῷ κόσμῳ, ἐκείνης οὔσης — ἕκαστος δὲ ἐνόμιζεν ὅτι ἤθελέ τις ἄλλος εὐρεθῇ ἔχων τὴν εὐήθειαν νὰ προσφέρῃ τὴν ἰδίαν ζωὴν εἰς ἐξαγόρασμα τῆς ζωῆς ὡραίας κυρίας — ὅ ἐστι ἤθελεν ἀποθάνει αὐτὸς ἵν' ἀφήσῃ ἄλλους χαίροντας.

Ἡ Ἀλκηστις ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός, καὶ ἡ ἱστορία οὐκ ὀλίγα φέρει τὰ παραδείγματα τῆς εἰλικρινοῦς ἀφοσιώσεως τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς θυσίας τῆς ζωῆς της. Τίς δέ ποτε τῶν ἀνδρῶν ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ γυναικός; καὶ ἐν τούτοις αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὴν ἀδυναμίαν νὰ μὴ ἐννοῶσι τί ἐννοοῦσιν οἱ λέγοντες πρὸς αὐτάς ὅτι τὰς ἀγαπῶσι μέχρι θανάτου, διότι οὐδέποτε ἠρεύνησαν νὰ μάθωσιν, ὅτι μέχρι θανάτου λέγοντες οἱ κύριοι ἐννοοῦσιν, ὅτι τὰς ἀγαπῶσιν ἄχρις οὗ ἀποθάνωσιν αὗται, ἀφ' οὗ δὲ τὰς ἀσφαλίσωσιν εἰς τὸν τάφον, ἐξέρχονται πρὸς θήραν ἄλλων, ἵνα διαθέσωσι καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τὴν μέχρι θανάτου μεταβατικὴν των ἀγάπην.

Ἀπεφασίσθη ἐν τούτοις ἡ θυσία τῆς Καλλιρόης εἰς κατεύνασιν τῆς μανίας τῶν Καλυδωνίων, κατὰ τὸν Δωδωναῖον χρησμόν.

Ἀφ' οὗ πανταχόθεν ἀπηλπίσθη ἡ Καλλιρόη, ἀφ' οὗ ἐπείσθη ὅτι οὐδεὶς ἦτο ὁ ἀγαπῶν αὐτὴν μὲ πᾶσαν τῆς ἀγάπης τὴν δύναμιν, δὲν ἤθελε πλέον καὶ νὰ ζῇ, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ θάνατος αὐτῆς ζωὴ ἐγένετο τοῖς συμπολίταις αὐτῆς. Ὅθεν παρεδόθη εἰς τὸ θυσιασθῆναι.

Ἱερεῖς καὶ ἱέρειαι ἐκόσμησαν τὸ θῦμα κατὰ τὸ θυσιολόγιον

τῆς λατρείας των· ἔστηκαν στέμμα ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Καλλιρόης, ἐκόσμησαν αὐτὴν μὲ ἄνθη καὶ χρυσώματα. Πάντων δὲ ἐν τάξει παρασκευασθέντων, ἤρχισεν ἡ πομπή, δι' ἧς ἐφέρετο εἰς τὸν αἰμοχαρῆ βωμὸν ἡ παρθένος, ἡ παρθένος, τῆς τὰ κάλλη ἤναψαν καὶ ἔκαψαν τὴν καρδίαν τοῦ ἱερέως Κορέσου.

Ἐν τῇ πομπῇ ταύτῃ ὁ ἱερεὺς Κόρεσος τὰ ἄμφιά του ἡμφιεσμένος καὶ ἐστεμμένος προηγείτο τοῦ θύματος, καὶ παρθένοι κανηφόροι καὶ λαὸς πολὺς συνώδευον αὐτό. Προσενεχθεῖσα οὕτω ἡ παρθένος Καλλιρόη εἰς τὸ θυσιαστήριον ἄνευ ἀντιστάσεως, ἐμελλεν ἤδη νὰ θυσιάσῃ, καὶ ἤδη κατεχύθησαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς οὐλοχύται, καὶ προτελέσθησαν “ὅποσα εἰς τὴν θυσίαν ἄλλα ἐκ Δωδώνης μεμαντευμένα ἦν.” (Παυσ.)

Ἐπιστάσης δὲ τῆς στιγμῆς, κατ' ἣν ἡ λαιμητόμος μάχαιρα ἤθελεν ἱκανοποιήσῃ τὴν χάριν τοῦ ἔρωτος τοῦ Κορέσου καὶ τῆς σωφροσύνης τῆς Καλλιρόης ὀργὴν τοῦ Διονύσου, συνεπέστη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πανοσιωτάτου ἱερέως μὲ ὅλην τοῦ τὴν δύναμιν ὁ πρὸς τὴν Καλλιρόην ἔρωτος, καὶ κατέστρεψε τὸν θυμὸν αὐτοῦ.

Ἡ ἰδέα ὅτι ἐμελλεν αὐτὸς νὰ γείνη σφαγεὺς τοῦ ἀντικειμένου τῆς λατρείας του παρέλυσεν πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, καὶ συλλογισθεὶς ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἦτο ὀδυνηροτάτη κόλασις δι' αὐτὸν, θανούσης τῆς Καλλιρόης, αἰσθανόμενος δὲ καὶ ὅτι θὰ ἦτο καὶ ὁ κοινὸς περίγελως, ὥς γενόμενος αἰτία δυστυχίας ὁλοκλήρου λαοῦ διὰ τὸν καλογερικὸν τοῦ ἔρωτα, καὶ ἀκόμη αἷτιος τῆς θυσίας τῆς ὠραιοτάτης τῶν νεανίδων τῆς Καλυδῶνος, ἔστρεψε κατ' ἑαυτοῦ τὴν διὰ τὸν λαιμὸν τῆς Καλλιρόης ἠκονισμένην μάχαιραν· καὶ ἰδοὺ ὁ ἱερεὺς

Κόρσος αίματοκυλισμένος πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διονύσου, ἐνώπιον ἐκπεπληγμένων τῶν θεωρῶν. Ἀντὶ δὲ ὁ τοῦ Διονύσου βωμὸς νὰ βαντισθῇ μὲ τὸ αἷμα τῆς Καλλιρ'ης, ἔλαβεν ὁ τοῦ ἔρωτος βωμὸς τὸν Κόρσον ὁλάκαιρον.

Ἡ Καλλιρόη, ἐκθαμβος εἰς τὴν τραγικὴν αὐτὴν θέαν, ἐλησμόνησε τὴν παρελθούσαν ἀποστροφὴν τῆς πρὸς τὸν Κόρσον, καὶ ἐκτιμήσασα τὸν διὰ τοιούτου τεκμηρίου βεβαιωθέντα ἔρωτά του, ἀπεφάσισε ν' ἀνταποκριθῇ πρὸς αὐτὸν πάνυ φιλοτίμως, ἀφ' οὗ ὁ Κόρσος μόνος ἐξ ἀπάντων τῶν Καλυδωνίων προὔτίμησεν ὑπὲρ αὐτῆς ν' ἀποθανῇ καὶ νὰ γίνῃ παράδειγμα ὅτι οὐ μόνον γυναῖκες ὑπὲρ ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἄνδρες ἐνίοτε ὑπὲρ γυναικῶν ἀποθνήσκουσι, κατὰ παράβασιν τοῦ κανόνος. Ὅθεν προσελθούσα εἰς τινὰ πηγὴν ἐν τῇ παραλίᾳ ἀπέσφαξεν ἑαυτήν, καὶ ἔδωκεν οὕτω τέλος εἰς τὰς ἡμέρας τῆς μεθ' ὅσης γενναιότητος καὶ ὁ Κόρσος εἰς τὰς ἑαυτοῦ.

Ἡ πηγὴ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς ὡραίας Καλυδωνίας κόρης “Καλλιρόη”, καὶ αἱ ἐκ τῶν ναμάτων αὐτῆς πίνουσαι δὲν μισοῦσι πλέον τοὺς ἱερεῖς ἐραστάς· ἂν δὲ φέρῃ ἡ ἱστορία δυστυχεῖς ἔρωτας ἱερέων καὶ Καλλιροῶν, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔγεινε χρῆσις τοῦ ὕδατος τῆς εἰρημένης πηγῆς, ἔχοντος τὴν ιδιότητα νὰ καθιστᾷ τρυφερὰς τὰς σκληρὰς καρδίας, καὶ νὰ ποιῇ αὐτὰς εὐαλώτους ἐκ τῶν ἐρωτικῶν ἐφόδων.

Ἐκ τοῦ ἱστορήματος τούτου μανθάνουσιν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευῖται δὲν ἔχουσιν ἄτρωτον καρδίαν, καὶ μανθάνουσιν ἔτι ὅτι ἡ γυνὴ τιμᾷ διὰ τῆς θυσίας τῆς ζωῆς τῆς τὴν ἀποδεδειγμένην πρὸς αὐτὴν ἀγάπην.

Ὁ τάφος τοῦ Κορέσου καὶ τῆς Καλλιρόης δείκνυνται πλησίον τοῦ Μεσολογγίου, ὅπου ἦτο ἡ Καλυδὼν, καὶ εἶναι μαρτύριον ὅτι ὁ Θάνατος ἐνόνει πολλάκις ἐκείνους, οὓς ἡ ζωὴ καὶ ὁ κόσμος κεχωρισμένους κρατεῖ.

Δ. Πανταζῆς.

Ὁ τάφος τοῦ Κορέσου καὶ τῆς Καλλιρόης δείκνυνται πλησίον τοῦ Μεσολογγίου, ὅπου ἦτο ἡ Καλυδὼν, καὶ εἶναι μαρτύριον ὅτι ὁ Θάνατος ἐνόνει πολλάκις ἐκείνους, οὓς ἡ ζωὴ καὶ ὁ κόσμος κεχωρισμένους κρατεῖ.

Δ. Πανταζῆς.
